

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.III.30.026/2020/16.

A Debreceni Ítéltábla a felszámoló szervezet neve (Cg..., címe, felszámolóbiztos: dr. felszámoló biztos) felszámoló szervezet megbízása alapján eljáró Dr. Kádár Kata Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Kádár Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (Cg..., címe) felperesnek - a Dr. Czére-Réti Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Czére-Réti Gabriella ügyvéd) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és marasztalása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2019. december 11. napján kelt 10.G.40.063/2018/50/I. számú ítélete ellen a felperes 51. sorszámú fellebbezése alapján, az alulírott napon - tanácsülésen - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, megállapítja, hogy az alperes, mint a felperesi társaság vezető tisztségviselője, a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkezése - 2015. január 1. napja - után az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ennek következtében a felperes vagyona 1 231 885 (Egymillió-kétszázharmincegyezer-nyolcszáznyolcvanöt) Ft-tal csökkent.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 19 670 493 (Tizenkilencmillió-hatszázhetvenezer-négyszázkilencvenhárom) Ft tőkét, és abból 14 901 497 (Tizennégy millió-kilencszázegyezer-négyszázkilencvenhét) Ft után 2016. október 14. napjától, 621 472 (Hatszázhuszonegyezer-négyszázhetvenkét) Ft után 2016. december 9. napjától, 1 485 900 (Egymillió-négyszáznyolcvanötezer-kilencszáz) Ft után 2014. december 8. napjától, 682 244 (Hatszáznyolcvankétezer-kétszáznegyvennégy) Ft után 2014. december 16. napjától, 1 979 380 (Egymillió-kilencszázhetvenkilencezer-háromszáznyolcvan) Ft után pedig 2017. szeptember 13. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyenlő mértékű késedelmi kamatot.

Mellőzi a felperesnek az alperes részére 1 016 000 (Egymillió-tizenhatezer) Ft elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezését, és az általa az államnak fizetendő kereseti eljárási illeték összegét 109 089 (Százkilencezer-nyolcvankilenc) Ft-ra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatalóság felhívására - 1 181 054 (Egymillió-száznyolcvanegyezer-ötvennégy) Ft állam által előlegezett kereseti eljárási illetéket, valamint kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 1 558 379 (Egymillió-ötszázötvennyolcezer-háromszázhetvenkilenc) Ft elsőfokú perköltséget.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékhatóság felhívására - 1 574 739 Ft (Egymillió-ötszázhetvennégyezer-hétszázharminckilenc) Ft, a felperes pedig ugyanilyen módon 145 451 (Száznegyvenötezer-négyszázötvenegy) Ft állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 635 000 (Hatszázharmincötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

- [1] Az elsőfokú bíróság fellebbezett ítéletében megállapított tényállás szerint a felperesi cég az 1994. augusztus 31-én kelt alapító okirattal jött létre E. Kft. néven. Az alperes 1997. július 16. napjától a felperes önálló cégjegyzési joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt. Az állami adóhatóság 2013., 2014. és 2016. években végrehajtási eljárásokat folytatott a felperesi céggel szemben, a felperes adószámát 2016. július 29-én felfüggesztette. A felperes 2014. december 3-án fizeteskönnyítés iránti kérelmet terjesztett elő az állami adóhatóságnál arra hivatkozva, hogy a járulék bevallásokat tévesen nyújtotta be, ezért önellenőrzést kellett lefolytatnia. Az önrevízió következtében nőtt meg az adótartozása, amelynek az összegét a kérelem benyújtásának időpontjában 32 717 094 Ft-ban határozta meg. A kérelem eredménytelen maradt.
- [2] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a felperes 2015. januárjától fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetbe került: 2015. évben 40 500 659 Ft adótartozása keletkezett, ezen belül személyi jövedelemadó adónemben 9 460 337 Ft, nyugdíjalapot megillető bevétel jogcímén 6 144 951 Ft, egészségbiztosítási és munkaerőpiaci járulék jogcímén 3 786 776 Ft. A rövid távú likviditási mutatója a 2015. évi üzleti év kiegészítő melléklete szerint 44,6% volt. A Nyíregyházi Törvényszék - az állami adóhatóság 2016. május 11-én benyújtott, a Cstv. 27. § (2) bekezdés c) pontjára alapított kérelmére - a Cstv. 24. § (3) bekezdésében írt vélelem alkalmazásával megállapította a felperes fizetéseképtelenségét, és elrendelte a felszámolását. A hitelezői kérelem a felperes bevalláson és jogerős határozaton alapuló lejárt tartozását 43 498 267 Ft-ban határozta meg. A felperes felszámolási eljárásának a kezdő időpontja 2016. szeptember 14. napja.
- [3] A felszámoló a 2016. szeptember 21-én kelt - 2016. szeptember 23-án szabályszerűen kézbesített (átvevő ...-né feleség) - levelében tájékoztatta az alperest a Cstv. 34. §-ában írtakról, és felhívta a Cstv. 31. §-ában meghatározott kötelezettségei teljesítésére. Az alperes évek óta súlyos beteg, jelenleg is kezelés alatt áll. A felperes könyvelője 2016. június 14-én 1 db dossziében átadta az adóhatóságnak a 2015. évi számlákat az Art. 96. § (3) bekezdésében meghatározott ellenőrzés céljából. Az alperes 2016. november 3-án megjelent a felszámoló szervezet székhelyén, ahol a felszámolóbiztos képviselőjétől kapott tájékoztatást követően úgy nyilatkozott, hogy a felperesnek 8 állományban lévő munkavállalója van, és vállalta a velük kapcsolatos munkaszerződések és okiratok átadását. Előadta, hogy a felperes tulajdonában álló gépek és berendezések a felszámolást megelőzően árverésre kerültek, az állagmegóvás és a tevékenység folytatása érdekében azonban az új tulajdonostól visszábérelte azokat. Az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti iratátadási kötelezettségét határidőn túl is hiányosan teljesítette: 2016. november 23-án a felperes könyvelője átadta a felszámolónak a 2013. és 2014. évi számlák dossziéját és jelezte, hogy a 2016 évi bizonylatok könyvelése még folyamatban van. A

könyvelő 2017. március 16-án - az alperes leányának a megkeresésére - azt a tájékoztatást adta, hogy a megküldött 2016. évi záró beszámoló - az iratok hiányossága miatt - nem végleges.

Az alperes lánya/meghatalmazottja 2017. március 22-én átadta a felszámolónak a 2014. 2015. és 2016. évi beszámolókat, a főkönyvi kivonatokat, kartonokat, a vevő- és szállító analitikát.

A tevékenységet záró beszámoló adatai szerint a 144 332 000 Ft összes eszköz értékén belül 71 312 000 Ft a tárgyi eszközök, 21 839 000 Ft a készletek, 36 774 000 Ft a követelések értéke volt, 14 383 000 Ft pedig pénzeszközként lett kimutatva. A felszámoló megállapította, hogy a 2014. és 2015. évi beszámoló adatai eltérnek az elektronikus beszámolóportálon közzétett beszámolók adataitól.

- [4] A felszámoló a 2017. augusztus 21-én elküldött - az alperes által 2017. augusztus 24-én átvett - felszólító levelében közölte az alperessel, hogy a tevékenységet záró beszámoló fordulónapján az átadott iratok szerint a felperes pénztáregyenlege 14 901 497 Ft volt. A felszámolás alatt keletkezett bizonylatokra és bérfizetésekre tekintettel a végső egyenleg 16 880 877 Ft-ra módosult.

Az állami adóhatóság által a felperesnél végzett tevékenységet záró ellenőrzésről felvett jegyzőkönyv tartalmazta az alperes nyilatkozatát, miszerint a cég tevékenységében részt vett, a munkáltatói jogokat gyakorolta. 2010. évtől nyugdíjasként dolgozott, ettől az évtől kezdve nem vett fel jövedelmet a cégtől. Az alkalmazottak munkaviszonyát a felszámoló szüntette meg 2016. december 15. napjával. Az alkalmazottak készpénzben kapták meg mindig a munkabérüket, az adós cég a munkabérekkel soha nem tartozott. Állította, az adós tárgyi eszközeivel elszámolt a felszámoló felé, a mérlegben szerepeltetett követelésről és pénzeszközökről nem volt tudomása.

A felszámoló által elkészített, a Nyíregyházi Törvényszék 9.Fpkh.15-16-000183/25. számú végzésével jogerősen jóváhagyott közbenső mérleg szerint az adós ügyvezetője részletekben, késedelmesen és részben teljesítette a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeit: a tevékenységet záró beszámolóban feltüntetett 14 383 000 Ft pénzeszközt nem adta át a felszámolónak.

- [5] A felperes a 2018. május 16-án benyújtott keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte annak a megállapítását, hogy az alperes, mint a felperesi cég vezető tisztségviselője az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkezését követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent. A felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a kezdő időpontját 2015. január 1. napjában jelölte meg, mert a felperes adóhátraléka ettől kezdődően a felszámolási eljárás kezdő időpontjáig folyamatosan növekedett.

A felperesi cég vagyonsökkenését 20 902 388 Ft-ban határozta meg, figyelemmel arra, hogy a házipénztárnak a tevékenységet záró mérlegben kimutatott, a felszámolónak át nem adott összege 14 901 497 Ft volt, ami a felszámoló által 2017. szeptember 26-tól lekönyvelt adatok alapján 16 880 887 Ft-ra módosult, és ehhez hozzászámította a P.F. által az alperes személyes bankszámlájára utalt 4 021 501 Ft-ot. Az alperes felelősségét a 20 902 378 Ft vonatkozásában kérte megállapítani.

A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja, a Ptk. 3:21. §-a, 6:519. §-a, 6:520. §-a, 6:522. § (1) bekezdése és 6:527. §-a alapján pedig kérte kötelezni az alperest 20 902 378 Ft, valamint annak 2016. október 1. napjától (a középátlagos időponttól) a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata megfizetésére. E körben arra hivatkozott, hogy az alperes köteles lett volna a felszámolónak átadni a nyilvántartás szerinti házipénztárban lévő összeget, elszámolni a felszámoló engedélye nélkül befogadott számlákkal és eszközölt kifizetésekkkel, valamint a saját személyes bankszámlájára átutalt összegekkel.

- [6] Az alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az építőipari cég árbevétele 2014. évtől folyamatosan csökkent, és 2016. évben vált világossá számára, hogy nem tartható fenn a cég működése.

Állította, hogy a felperes nem bizonyította a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége megállapításához szükséges egyik feltétel fennállását sem.

Nem vitatta, hogy a felperesnek 2014. év végétől kezdődően átmeneti fizetési nehézségei voltak, de azokat próbálta rendezni: a 2014. évi eredménykimutatás is azt igazolja, hogy az értékesítés nettó árbevételének a csökkenése miatt a társaság csökkentette az anyagi és személyi jellegű ráfordításait is. Utalt arra, hogy a felperesi cég a 2014. december 31-i állapot szerint a tevékenységét pozitív eredménnyel zárta. Vitatta, hogy a felperes által hivatkozott adóhatósági folyószámla önmagában igazolná a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetét.

Álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének az időpontja 2015. június 30-ra tehető, mert a rövid lejáratú kötelezettség 2015. évi felhalmozódásával ekkor vált egyértelművé a számára az, hogy a cég árbevételei nem fedezik a kiadásait.

Vitatta, hogy a felperesnél lett volna akkora összegű készpénzállomány, mint amire a felperes az alperes lánya által átadott főkönyvi kivonat alapján hivatkozik. Előadta, hogy a főkönyvi kivonatot a felperes volt könyvelője nyomtatta ki, aki azonban 2016. évben már nem állt szerződéses jogviszonyban a céggel. Állította, hogy ezt a főkönyvi kivonatot soha nem látta, és arra hivatkozott, hogy ahhoz sem pénztárjelentés, sem pénztárkönyv nincs mellékelve.

A keresetben megjelölt, a P.F. egyéni vállalkozó kifizetésével összefüggésben arra hivatkozott, hogy ez a tétel a felszámoló felszólító levelében 3 789 616 Ft összegben, a keresetben viszont már 4 021 501 Ft összeggel szerepel.

Érvelése szerint miután a felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2015. január 1. napjában jelölte meg, ezért a 2014. december 8. és december 16-i átutalások nem is képezhetik a jelen eljárás tárgyát.

A felszámolás kezdő időpontját követően folytatott gazdasági tevékenységgel összefüggésben előadta, hogy a bevételi bizonylatokon beazonosítható módon egy-egy kiállított számla száma szerepel, ezért feltételezhető, hogy ezek a számlák nem az alperes részére kerültek kifizetésre, hanem ezek az összegek a házipénztár egyenlegben szerepelnek. Erre tekintettel vitatta a házipénztár összegének a meghatározását is.

Hangsúlyozta, hogy a gazdálkodás folytatásával az volt a célja, hogy csökkentse a felperes kiadásait.

- [7] A mentesülése körében arra hivatkozott, hogy 2015. évben nem tett olyan intézkedést, amely üzleti kockázatot jelentett volna, ugyanakkor ebben az időszakban csökkent a vállalkozás árbevétele, a nagyobb kintlévőségeiket pedig nem tudta behajtani. Állította, hogy a tevékenység folytatása érdekében a saját számlájára befolyt árbevételeket kizárólag a személyi jellegű ráfordítások és a közüzemi számlák kifizetésére fordította, mivel a felperes számlájáról az ... Bank automatikusan levonta az aktuális hiteltartozásokat, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal pedig inkasszálta az adótartozás összegét. Utalt arra, hogy fizetési könnyítést is kért az adóhatóságtól.

A felperes második kereseti kérelme jogalapját vitatta, hiszen megbízási szerződés keretében látta el az ügyvezetői feladatokat a felperesnél, ezért vele szemben nem alkalmazhatóak a szerződésen kívüli kártérítés szabályai.

Beszámítási kifogást is előterjesztett, amelyben a felszámolóbiztos által a vagyonértékesítéssel összefüggésben okozott károknak (az adós bérbeadott ingatlanában a téliesítés elmaradása miatt keletkezett károk, valamint az ingatlanok jelentősen a piaci ár alatt történt értékesítéséből eredő vagyoncsökkenés) a keresettel szembeni elszámolását kérte.

- [8] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. Rögzítette, hogy a jelen perben a Cstv.-nek a felperes felszámolási eljárása megindítására irányuló kérelem benyújtása napján, 2016. május 11-én hatályos rendelkezéseit kellett alkalmazni.

Megállapította, hogy mivel a felperes a keresetét az adós vagyonában a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezése után előállt vagyonsökkenésére alapította - és nem a felperesnek az alperes szándékos magatartásával okozott kár megtérítését kérte - ezért a jelen perben a Cstv. 33/A. §-a mellett a Ptk. 6:519. §-a is alkalmazandó volt.

A perben a felperesnek kellett bizonyítania Cstv. 33/A. §-ára alapított keresete vonatkozásában az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének az időpontját, és megjelölni azokat az alperesi magatartásokat, amelyekkel összefüggésben a felperesnél vagyonsökkenés következett be.

- [9] Az elsőfokú bíróság - a felperes előadásával egyetértve - 2015. év elején megállapíthatónak találta a felperes fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete kezdő időpontját, mivel ezt igazolták a cégadatok is: 2014. november 17-től a felszámolás kezdő időpontjáig a felperes adótartozása miatt több végrehajtási eljárás is folyamatban volt, az alperes 2014-ben nyújtotta be a fizetéskönnyítési kérelmét. Az alperesnek tehát 2015. év elejétől a hitelezői érdekek elsődleges figyelembevételével kellett vezetnie a felperesi céget.

- [10] Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy 2015. év elejétől az alperes a szállítók által az alperes saját számlájára utalt összegeket, mint a felperes likvid pénzeszközeit a munkabér- és közüzemi számlák kifizetésére használta fel, az ezeket meghaladó nagyságrendű köztartozások kifizetésére nem fordított figyelmet.

Megállapította azt is, hogy a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 161. § (4) bekezdése szerint az alperes, mint a felperes képviselőjére jogosult személy felel a számlarend összeállításáért, annak folyamatos karbantartásáért, a naprakész könyvvezetés helyességéért. Az alperes, mint a felperesi gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselője a tisztségéből fakadó elszámolási kötelezettségének tesz eleget az éves beszámoló elkészítésével.

A felperes könyvelését végző könyvelőiroda vezetője és munkatársa tanúvallomása szerint a könyvelőiroda 2016. évig működött. 2013. és 2015. év között - idő hiányában - az éves beszámolók hibás adatokkal lettek kiegészítve a bírságolás elkerülése érdekében. A 2016. évi tevékenységet záró mérleget a könyvelő készítette el a hiányos könyvelési adatok alapján. Állították, hogy a mérleg alapját képező főkönyvi kivonatban megjelölt körülbelül 14 000 000 Ft számlák, bizonylatok hiányában nem lehet valós adat. Ezt a tanúvallomást támasztják alá a 43. sorszám alatt becsatolt, a könyvelő és az alperes (lánya) közötti 2017. március 29-i e-mail váltások is.

A könyvelés hiányosságait a felszámoló is elismerte akkor, amikor a 2017. március 22-én neki átadott iratok alapján megállapította, hogy a 2014. és 2015. évi beszámoló adatai eltérnek a közzétett beszámolók adataitól, és felhívta az alperest az eltérés megindokolására.

- [11] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a keresetét részben az alperes elszámolási kötelezettségére, részben az ügyvezető kártérítési felelősségére alapította. Mivel a felperes 2014. és 2015. évi mérlege, valamint a 2016. évi tevékenységet záró mérlege is valótlán adatokon alapult, ezért az abban az adós vagyonaként feltüntetett pénzeszköz is fiktív, így arra vonatkozóan a Cstv. 31. §-a alapján az alperest nem terheli elszámolási - megtérítési - kötelezettség. A felperes elsődleges keresetét ezért elutasította. Kifejtette, hogy önmagában - az ezzel okozati összefüggésben bekövetkezett kár hiányában - a számviteli szabályok megsértése nem ad alapot a kártérítési felelősség megállapítására, ezért a felperes másodlagos kereseti kérelmét is elutasította. Rámutatott, hogy a rendelkezésre álló adatok hiányában nem lehetett megállapítani kellő bizonyossággal a felperesi csődvagyon mértékét a házipénztár vonatkozásában.

Az elsőfokú bíróság értékelte azt is, hogy a felperesi cég a felszámolási eljárás kezdő időpontját követően is folytatta tevékenységét, munkavállalói nem jelentettek be hitelezői igényt, közüzemi

tartozása nem volt az adósnak: a felszámolási eljárásban bejelentkezett 8 hitelező pénzügyi, állami és önkormányzati szervek voltak.

Mérlegelte azt is, hogy nem volt megállapítható a fiktív adatokat tartalmazó mérlegbeszámolót aláíró személye sem. A 2014. és 2015. évi mérlegeket ezért nem tekintette teljes bizonyító erejű magánokiratoknak, a felperes viszont nem indítványozta a perben könyvszakértő kirendelését. A beszámoló fiktív adatait bizonyította az elsőfokú ítélet indokolása szerint az is, hogy az alperes az adóhatósághoz 2014. december 3-án benyújtott fizetési könnyítés iránti kérelmének indokaiként is a járulék bevallások téves benyújtására és ennek következtében szükségessé vált önellenőrzésre hivatkozott.

- [12] Az elsőfokú bíróság a felperes mindkét jogcímen előterjesztett keresetét elutasította, erre tekintettel nem kellett döntenie az alperes beszámítási kifogásáról.
A pereszes felperest kötelezte a feljegyzett kereseti illeték és az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltsége megfizetésére.
- [13] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a Cstv. 33/A. §-a alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint a felperesi társaság vezető tisztségviselője a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek megfelelően látta el, ezáltal a társaság vagyona 20 902 378 Ft-tal csökkent. Kérte az alperes kötelezését 20 902 378 Ft megfizetésére a Ptk. 6:519. §-a alapján a szerződésen kívül okozott kár megtérítése címén, figyelemmel a Ptk. 6:520. §-ára, 6:522. § (1) bekezdésére, 6:527. §-ára és a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára. Kérte az alperes kötelezését az első- és másodfokú perköltsége megfizetésére is.
- [14] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a túlnyomó részben helyesen megállapított tényállásból mind ténybelileg, mind jogilag helytelen következtetésekre jutott, ezért az elsőfokú ítélet részben jogszabályba ütköző, részben megalapozatlan.
Sérelmezte, hogy az ítélet nem felel meg a vele szemben támasztott tartalmi követelményeknek, indokolása nem tért ki a felek által felvetett, az ügy elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró jogkérdésekre. Az elsőfokú bíróság nem értékelte a felek által rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat, nem adta indokát, hogy az általa hivatkozott eseti döntéseket miért nem tartotta irányadónak. Az elsőfokú ítélet indokolásából az a következtetés vonható le, hogy felróható, jogellenes magatartással lehet mentesülni a magatartás következményei alól.
Ismertette az általa, illetve az alperes által a perben hivatkozott, közzétett eseti döntések tartalmát, amelyeket az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában nem értékelt, és nem adta magyarázatát annak, miért nem találta követendőnek az azokban kifejtett bírói gyakorlatot.
Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság által rögzített tényekből, a perben alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekből, illetve az általa felhívott bírói gyakorlatból egyértelműen azt lehet megállapítani, hogy az alperes több szempontból is jogellenesen járt el. Nem adhat alapot a felelősség alóli kimentésére az, hogy a saját felróható magatartásával idézte elő azt, hogy a felperes tevékenységet záró mérlegének adatai nem valósak. Az alperesnek tudomása volt arról, hogy a pénzügyi egyenlegre nézve milyen adat szerepel a tevékenységet záró mérlegben, ennek ellenére további bizonyítékokat, bizonylatokat nem ajánlott fel a perben, ezért a bíróságnak a rendelkezésre álló adatokat el kellett volna fogadnia.
- [15] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesnek a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezését kérte.
Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból megalapozott jogkövetkeztetéseket vont le.

Kiemelte, hogy a vagyonsökkenésnek a felperes keresetében megjelölt összege a perben nem nyert bizonyítást, az elsőfokú bíróság ezért utasította el a felperes elsődleges kereseti kérelmét. Vitatta azt a felperesi érvelést, miszerint a főkönyvi kivonatban, illetve a tevékenységet záró mérlegben szereplő adatokkal szemben őt terhelte a bizonyítási kötelezettség. A perben ugyanis azt bizonyította, hogy a leadott mérleg adatai valótlanok, azt ő nem látta, nem írta alá és az aláírásra senkinek nem adott meghatalmazást. A lánya kizárólag az iratok leadására kapott meghatalmazást.

Előadta, hogy a jelen perben nincs semmilyen relevanciája annak a felperesi hivatkozásnak, miszerint 2015. évben 9 000 000 Ft volt a házipénztárban lévő összeg. Ebből nem következik az, hogy a tevékenység zárásakor is legalább ennyi összegnek kellett ott szerepelnie.

Megismételte azt a hivatkozását, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet felismerését követően a hitelezők érdekeit is figyelembe véve látta el a vezetői feladatait. Ezt bizonyítja az, hogy 2015. évben 11 fő, 2016. évben 8 fő alkalmazottja volt a felperesei cégnek, akik mindig megkapták a fizetésüket. A működés és ezáltal a bevételszerző tevékenység fenntartása érdekében mindig rendezte a felperes közüzemi tartozásait is. Álláspontja szerint a további hitelezői igények kielégítésének a lehetőségét maga a felszámoló zárta el azáltal, hogy megszüntette a felperes gazdasági tevékenységét.

A hitelezői érdekek figyelembevételét jelzi az is, hogy fizetési könnyítés iránti kérelmet terjesztett elő a Nemzeti Adó- és Vámhivatalnál, és a székhelyén található épületek egy részét bérbe adta.

Utalt arra, hogy a felperes a perben nem tudott megjelölni olyan konkrét magatartást, amely azt mutatta, hogy az alperes nem vette figyelembe a hitelezők érdekét.

Érvelése szerint az elsőfokú eljárásban a tényállás körében feltárára került az, hogy mely okok vezettek a felperes fizetésképtelenségéhez: a felperes felé tartozó vállalkozások többsége felszámolás alá került, a felhalmozódott tartozás egy önellenőrzés következménye volt. Álláspontja szerint a hitelezői érdekeket is figyelembe vevő eljárását igazolja, hogy a P.-féle számla összegét a saját számlájára utaltatta, és így (az inkasszállást elkerülve) abból az összegből fedezte a működés fenntartásához szükséges kiadásokat.

Helytállónak tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, miszerint a felperes a Ptk. 6:519. §-ára alapított kártérítési keresete körében sem bizonyította (az elsődleges kereset körében kifejtett indokok miatt) az általa állított kár összegszerűségét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a perbeli tanúvallomásokat, és jogszerűen mellőzte a felperes által csatolt iratok, mint bizonyítékok értékelését.

- [16] Az ítélet tábla a 6. sorszámú végzésében a Pp. 369. § (4) bekezdése szerint pótolta az elsőfokú bíróság által elmulasztott anyagi pervezetést, tájékoztatta a feleket, hogy a perben kinek mit kell bizonyítania, és lehetőséget biztosított arra, hogy nyilatkozzanak, bizonyítást indítványozzanak.
- [17] A felperes a 8. sorszámú előkészítő iratában úgy nyilatkozott, hogy a perben előterjesztett két kereseti kérelmet, mint vagylagos (esetlegesen) kereseti kérelmeket kéri elbírálni, közülük a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetét elsődleges keresetként, míg a kártérítési jogcímre - a Ptk. 6:142. §-ra - alapított keresetet másodlagos keresetként jelölte meg. Keresete összegszerűségét a korábban megjelölt összegben tartotta fenn, és a tényállítása keretében előadottakat is változatlan tartalommal tartotta fenn.
- [18] Az alperes a 10. sorszámú előkészítő iratában vitatta az ítélet táblának azt az álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság elmulasztotta a perben az anyagi pervezetést, szerinte az elsőfokú bíróság a 10.G.15-18-0440063/2. számú végzésében már felhívta a felperest a keresetek egymáshoz való viszonyának a megjelölésére. A perben ugyancsak felmerült az, hogy a felperes a kártérítési keresetet melyik jogszabályi rendelkezésre hivatkozva terjesztette elő, és az alperes ellenkérelmére benyújtott válasziratában megerősítette, és meg is indokolta, miért a szerződésen kívüli károkozás

szabályait kéri alkalmazni. Álláspontja szerint az ítéletábra tájékoztatása nem nyújtott alapot arra, hogy a felperes a másodfokú eljárásban megváltoztassa a keresetét. Az ítéletábra felhívására előadta, hogy álláspontja szerint a felszámolás kezdő időpontját megelőzően a házipénztárban nem volt valós készpénzállomány, nem csak a tevékenységet záró, hanem az azt megelőző évek mérlegeinek az adatai sem valósak. Érvelése szerint csak azt követően tud majd a kimentése körében bizonyítási indítványt előterjeszteni, ha a felperes igazolja a keresetében meghatározott vagyonhiányt. Tájékoztatta az ítéletábrát, hogy időközben - 2020. január 14-én - a felszámolási eljárás befejeződésére tekintettel 1 979 380 Ft-ot közvetlenül a hitelezőknek megfizetett.

- [19] A fellebbezés alapos.
- [20] Az ítéletábra elsődlegesen arra tér ki, hogy a felperes fellebbezési hivatkozása folytán az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelése vizsgálata során észlelte, hogy az elsőfokú bíróságnak az anyagi pervezetése nem felelt meg a Pp. 237. § (1)-(5) bekezdéseiben írtaknak. Az elsőfokú bíróság a 2. sorszámú, hiánypótlásra felhívó végzésében a felperest a keresetlevélnek a Pp. 170. § (4) bekezdése és 173. § (2) bekezdés b) pontja szerinti hiányai pótlására hívta fel, ezt követően pedig csupán a perfelvétel lezárása előtt, a 26. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4.-5. oldalán, a felek perbeli nyilatkozatainak összefoglalása után adott a feleknek egy általános tájékoztatást a bizonyítási érdeknek a Pp. 265. § (1) bekezdésében rögzített szabályáról. Az elsőfokú bíróság a felperes valódi keresethalmazatként előterjesztett két keresetét, és a kártérítési kereset jogalapjaként a Ptk. 6:519. §-ának a megjelölését is elfogadta és együttes elbírálásra alkalmasnak tartotta. Az ítéletábra a Pp. 369. § (4) bekezdésében biztosított jogkörében elvégezte a saját anyagi jogi álláspontja szerinti helyes anyagi pervezetést, tájékoztatta a feleket arról, hogy szerinte a két kereseti követelés nem állhat valós keresethalmazatban, a kártérítési kereset pedig nem bírálható el a felperes által megjelölt Ptk. 6:519. §-a alapján, és nyilatkozattételre, esetleges bizonyítási indítványok megtételére hívta fel a feleket, miután ismertette azt, hogy álláspontja szerint melyik felet, milyen körben terheli a bizonyítási érdek.
- [21] Az ítéletábra a felperesnek a 8. sorszámú beadványában módosított fellebbezése alapján, a kereseti kérelmeinek a felperes által megjelölt, és az ítéletábrát is kötő sorrendjére figyelemmel bírálta felül az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) és (4) bekezdései szerint.
- [22] A felperes elsődleges kereseti kérelemként a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetét kérte elbírálni. A felperes felszámolási eljárása 2016. szeptember 14-én indult, de a Cstv. 83/R. § (4) bekezdése szerint a Cstv.-nek a 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át kell alkalmazni azokban a perekben is, amelyekben a megállapítási vagy marasztalási keresetet a 2017. évi XLIX. törvény hatálybalépését követően - 2017. július 1. napja után - nyújtották be. Ahhoz, hogy az erre a jogszabályhelyre alapított kereseti kérelem alapos legyen, a felperesnek:
- 1.) meg kell jelölnie, hogy szerinte mely időponttól állt az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben,
 - 2.) tényállítást kell tennie arra, hogy az alperes, mint vezető tisztségviselő milyen magatartással vagy mulasztással valósította meg azt a törvényi tényállást, miszerint a vezető tisztségviselői feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el,
 - 3.) meg kell jelölnie azt a vagyoncsökkenést is, amely a vezető tisztségviselőnek ezzel a magatartásával ok-okozati összefüggésben az adós gazdálkodó szervezetnél bekövetkezett.
- [23] Abban az esetben, ha a vezető tisztségviselő neki felróhatóan nem, vagy nem megfelelően tett eleget az adós éves beszámolója letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesítette a felszámoló felé a Cstv. 31. § (1) bekezdés a) - d) pontjai szerinti irat- és vagyonátadási

kötelezettségét, akkor a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerint neki kell bizonyítania, hogy a vezető tisztségének az időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, akkor a vezetési feladatai ellátása során figyelembe vette a hitelezői érdekeket is.

Az ítéltábla egyetértett a felperes által hivatkozott BDT2020.4121. számon közzétett eseti döntésben írtaknak a jelen perben való figyelembevételével annyiban, hogy az adós vezető tisztségviselője azzal a mulasztásával, hogy a számviteli elvek figyelmen kívül hagyásával készített beszámolókat tett közzé, meggyőztette az adós valós pénzügyi helyzetének a megismerését, ezért a mulasztása és az esetlegesen megállapítható vagyonsökkenés közötti ok-okozati összefüggés valószínűsíthető. A nem valós adatokat tartalmazó beszámolók letétbehelyezésével és közzétételével ugyanis az alperes valójában nem tett eleget a beszámoló letétbehelyezési és közzétételi kötelezettségének, erre a mulasztására tekintettel tehát a bizonyítási teher Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti átfordulásának az objektív feltétele megállapítható. Azt, hogy a mulasztás nem volt neki felróható, az alperesnek kellett volna bizonyítania.

[24] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti tényállításával egyezően, 2015. január 1. napján határozta meg az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének az időpontját, ezt a megállapítást az alperes nem fellebbezte meg.

[25] A felperes azt a kereseti tényállítását, miszerint az adós vagyona azért csökkent 20 902 378 Ft-tal, mert az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek a figyelembevételével látta el, a felperesi cég mérleg és könyvelési adataival kívánta igazolni. Az adós 2014., 2015. évi beszámolóinak, illetve a tevékenységet záró mérlegének adatairól és az azok alapját képező könyvelési iratokról azonban a perben az alperes azt állította, hogy azok fiktívek, és ezt E.Sz.-nak a 34. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6.-7. oldalán rögzített tanúvallomása is alátámasztotta, az adatok valóságtartalma tehát az elsőfokú bizonyítási eljárás eredményeként megdőlt. A perbeli adatok szerint az alperes - bár késve, részletekben és hiányosan, de - eleget tett a Cstv. 31. § (1) bekezdésében előírt iratátadási kötelezettségének. A rendelkezésére álló - részben fiktív adatokat tartalmazó - könyvelési anyag birtokában a felszámolónak már a felszámolási eljárásban is lehetősége lett volna arra, hogy a Cstv. 33. § (2) bekezdése szerint a vezető tisztségviselő költségére szakértővel végeztesse el a Cstv. 31. §-ában foglalt feladatokat. Az ítéltábla is a 6. sorszámú végzésének 4. pontjában tájékoztatta arról a felperest, hogy a valós mérlegadatok bizonyítása hiányában - amennyiben a vagyonsökkenést továbbra is 20 902 387 Ft összegben kéri megállapítani -, akkor ezt (esetleges szakértői bizonyítással) igazolja.

A felperes azonban az elsőfokú eljárásban is hivatkozott mérleg- és könyvviteli adatokon túl egyéb bizonyítást nem indítványozott. A perbeli esetben az nem állapítható meg, hogy a felperes bizonyítási szükséghelyzetben volt, mert az adós iratai még ha hiányosan is, de a felszámoló rendelkezésére álltak.

[26] Az ítéltábla a rendelkezésére álló adatok alapján az alábbiakat állapította meg. A felperes elsődleges keresete részét képező 14 901 497 Ft házipénztárban lévő összeg vonatkozásában az elsőfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás eredményeként az állapítható meg, hogy a felperes által bizonyítékként hivatkozott mérlegadatok nem voltak alkalmasak a keresete összecszerúságának az alátámasztására. Ebben a részében az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el bizonyítatlanság okából a felperes elsődleges kereseti kérelmét.

[27] A P. F. által az alperes számlájára utalt, és onnan az adóshoz be nem folyt összegekből eredő vagyonsökkenéssel összefüggésben az ítéltábla az alábbiakat rögzíti.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség az adós vezető tisztségviselőjét a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a felszámolás kezdő időpontjáig tanúsított, a hitelezők érdekeit figyelembe nem vevő magatartásáért terheli. Az elsőfokú bíróságnak a nem fellebbezett megállapítása szerint az adós 2015. január 1. napja óta volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben, tehát a bíróságnak a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősség megállapítása iránti perben az ezt az időpontot követően végzett tevékenységét, illetve annak a következményeit kellett vizsgálnia.

Az alperes megalapozottan védekezett azzal, hogy a P.F. az alperes bankszámlájára összesen 2 168 144 Ft-ot 2015. január 1. napját megelőzően (2014. december 8-án 1 485 900 Ft, 2014. december 16-án 682 244 Ft), míg 621 472 Ft-ot a felszámolási eljárás folyamatban léte alatt, 2016. december 9. napján utalt át, vagyis a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alkalmazásának alapjául szolgáló időtartamon túl. A felperes elsődleges kereseti kérelme körében ezért az alperesnek felróható vagyonsökkenésként csupán a P.F. által 2016. május 11-én az alperes számlájára átutalt 1 231 885 Ft-tal való elszámolás hiánya vehető figyelembe.

[28] A felperes a keresetében további 1 979 380 Ft vagyonsökkenést arra hivatkozva kért megállapítani, hogy az adós tevékenységet záró mérlegében kimutatott 14 901 497 Ft pénztárgyenleg a felszámolás alatt keletkezett bizonylatok és bérfizetések folytán 16 880 877 Ft-ra módosult. A tevékenységet záró mérleg adatait módosító tételek könyvelésének időpontja azonban a keresetlevélhez mellékelte, a felperes felszámolója által az alperesnek 2017. augusztus 21-én írt levél szerint 2017. szeptember 19. és 2017. december 1. napja közti időpontok voltak, míg a keresetlevélben feltüntetett táblázatos kimutatások szerint azok 2016. szeptember 19. és 2016. november közötti időszakra tehetőek, tehát valamennyi a felszámolási eljárás folyamatban léte alatti pénzmozgást takar. Az ezek eredményeként az adósnál kimutatható, a pénztárban található készpénznövekmény hiányaért az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége ezért nem állapítható meg.

[29] A Cstv. 33/A. § (4) bekezdése szerint a vezető tisztségviselő mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem vállalt az adós az adós pénzügyi helyzetéhez képest indokolatlan kockázatot, illetve az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében.

Az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti, az adósnál bekövetkezett vagyonsökkenés 1 231 885 Ft-os összege vonatkozásában - a P.F. által történt utalásokkal kapcsolatban - azzal védekezett, hogy ezeket az összegeket egyrészt ő befizette az adós házipénztárába, másrészt állította, hogy ezekből az összegekből fedezte a cég működési kiadásait. Ezeket az állításait megfelelő bizonylatokkal igazolni azonban nem tudta. Az ítéletábra nem fogadta el azt az érvelését, miszerint valamennyi számlát átadta a felszámolónak, ezért e vonatkozásban a bizonyítási kötelezettség a felszámolót terheli. Az ítéletábra álláspontja szerint az alperes ebben a körben nem volt a Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontja szerinti bizonyítási szükséghelyzetben, mert amennyiben megtörténtek az alperes részéről ezek a befizetések, annak bizonylataival neki, mint magánszemélynek is rendelkeznie kell, tehát nem hivatkozhatott alappal arra, hogy a felperesi cég iratainak a felszámoló részére történt átadása miatt ő nem tudja a mentesülése körében előadott hivatkozásait bizonyítani. Az az alperesi magatartás pedig - a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése alkalmazásánál -, miszerint a cég működésének a fenntartása érdekében készpénzben fizette ki a működési költségeket (bér- és rezszi kiadások), indokolatlan kockázatvállalásnak is minősül, mivel a felperes számlái ekkor már inkasszó alatt álltak, és az egyes hitelezők kielégítésével az alperes nem vette figyelembe a többi hitelező -

köztük az állami adóhatóság - érdekeit. Ez az alperesi hivatkozás ezért a felelősség alóli kimentésre nem adott alapot.

- [30] Mindezen indokok alapján a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint az alperesnek a hitelezői érdekeket sértő magatartása/mulasztása folytán az adósnál bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét az ítélet tábla „csupán” 1 231 885 Ft-ban állapította meg, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes elsődleges keresetét elutasító rendelkezését helybenhagyta.
- [31] Mivel a felperes elsődleges keresete csak részben volt alapos, az ítélet táblának el kellett bírálni a felperes másodlagosan előterjesztett, módosított, a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti vagyonátadási kötelezettség elmulasztásával okozott károkért fennálló, a Ptk. 6:142. §-ára alapított kereseti kérelmét is.
- A felperesnek ebben a körben is bizonyítania kellett az alperes károkozó (szerződésszegő) magatartását, az ennek következtében bekövetkezett kár (az át nem adott vagyon) összegét, az alperesnek pedig a szerződésszegése miatt bekövetkezett kárért való felelősség alóli mentesüléséhez a Ptk. 6:142. §-a szerint azt, hogy a károkozó körülmény az ellenőrzési körén kívül merült fel, és a szerződéskötés idején nem volt előrelátható, tőle nem volt elvárható, hogy elkerülje a szerződésszerű teljesítést akadályozó körülményt, vagy elhárítsa annak a kárkövetkezményeit.
- [32] A felperes a másodlagos kereseti kérelme körében az alperes szerződésszegő magatartásaként a tevékenységet záró mérlegben kimutatott készpénzösszeg, mint vagyon átadásának az elmaradását jelölte meg.
- Az ítélet tábla egyetértett a felperes által hivatkozott BDT2011. 2602. számú eseti döntésben kifejtett azzal az állásponttal, miszerint a felszámolás alá került gazdasági társaság vezető tisztségviselője köteles elszámolni a felszámolás alá került cég vagyonával. Az aláírásával felelősséget vállal a tevékenységet lezáró mérleg tartalmaért. Noha a perben az alperes vitatta, hogy ő írta alá az adós tevékenységet záró mérlegét, ám vitatása alátámasztására az előbb az általa jelzett szakértői bizonyítást utóbb mégsem indítványozta, vagyis a perben nem lett megdöntve az, hogy a tevékenységet záró mérleget ő írta alá. Az elsőfokú bíróság megállapította: „2017. március 22-én Dr. Cs.Á., mint a felszámolás alatt lévő alperesi ügyvezető lánya/meghatalmazottja ismételtén iratokat adott át a felszámoló részére, többek között a 2014., 2015. és 2016. évi beszámolókat, főkönyvi kivonatokat és katonokat, vevő-és szállító analitikát” (elsőfokú ítélet indokolása 3. oldal utolsó bekezdése). Alperesi fellebbezés hiányában pedig e ténymegállapítás a másodfokú eljárásban is irányadó volt.
- A korábban hatályban volt, a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) rendelkezései alapján kialakult, a fenti BDT-ben kifejtett gyakorlatnak megfelelően a Ptk. 6:142. §-a szerinti felelősség alóli kimentése körében sem fogadható el a vezető tisztségviselőnek az a hivatkozása, miszerint az általa aláírt mérlegben egyes adatok fiktívek, az adós könyvelésében bizonylatok hiányoznak, a számiteli elveket figyelmen kívül hagyták azoknak az elkészítésénél.
- Az alperes kártérítési felelősségére alapított kereset vonatkozásában ezért a vitatott adatokat tartalmazó mérlegben kimutatott, de a felszámolónak át nem adott vagyon részét képező 14 901 497 Ft házipénztár készlet kártételként tekintetbe vehető.
- [33] A P.F. által az alperes számlájára utalt összegekkel (4 021 501 Ft - az elsődleges kereseti kérelem alapján vagyonsökkenésként figyelembe vett 1 231 885 Ft = 2 789 616 Ft) összefüggésben az alperes azzal védekezett (13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldala), hogy azokat befizette a cég pénztárába, illetve utóbb azt állította, hogy abból a cég működését finanszírozta.
- Amennyiben megtörténtek az alperes részéről ezek a befizetések, annak bizonylataival neki, mint magánszemélynek is rendelkeznie kell, ezért nem hivatkozhatott alappal arra, hogy a felperesi cég

iratainak a felszámoló részére történt átadása miatt nem tudja az állításait igazolni, azaz lényegében nem hivatkozhat arra, hogy a Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontja szerinti bizonyítási szükséghelyzetben van. A felperes által kimutatott - és az alperes által is elismerten a saját számlájára érkezett - utalások összesen 2 789 616 Ft-os összegének a felszámoló részére való át nem adásáért ezért az alperes kártérítési felelőssége megállapítható.

- [34] A felperes a felszámolási eljárásának kezdő időpontját követően a felszámoló jóváhagyása nélkül történt, utóbb lekönyvelt ki- és befizetések eredményeként kimutatott további 1 979 380 Ft vagyonihiány megfizetésére is kérte kötelezni az alperest. Az alperes szerződésszegése ezen tételek vonatkozásában megállapítható abban, az általa sem vitatott magatartásában, hogy a felszámolás kezdő időpontját követően a felszámoló engedélye nélkül a felperesi cég nevében befogadott és kifizetett számlákat, illetve bevételezett befizetést. Az alperes egyrészt azzal védekezett e körben (5. sorszámú előkészítő irata), hogy a bevételezett összegek az adós vagyont gyarapították, a kifizetések pedig a tevékenység folytatásához szükséges anyagbeszerzésekre, illetve munkabér kifizetésekre történtek.

Ez a körülmény azonban a Ptk. 6:142. §-a szerinti felelősség alóli kimentésként nem vehető figyelembe: az alperes már nem volt jogosult számlákat kifizetni a felszámoló hozzájárulása nélkül a Cstv. 34. § (2) bekezdése szerint, ezért a törvénysértő eljárásával összefüggésben az adós vagyonában bekövetkezett valamennyi vagyonsökkenés kárnak minősül, amely megtérítésére a Ptk. 6:142. §-a alapján köteles.

- [35] Az ítélet tábla a rendelkezésére álló adatok alapján a felperes másodlagos keresetét 19 670 493 Ft (14 901 497 + 2 789 616 + 1 979 380) erejéig alaposnak találta. Az alperes e körben a mentesülését alátámasztó érveket, bizonyítékokat nem terjesztett elő, mivel az ítélet tábla 6. és 11. sorszámú felhívására is úgy nyilatkozott, hogy a kimentése körében a bizonyítási indítványait azt követően fogja előterjeszteni, hogy a felperes igazolja az adós vagyonsökkenésének/kárának az általa állított mértékét. A Pp. 3. §-ban megfogalmazott perkoncentráció elve és a feleket a 4. § (1) bekezdése szerint terhelő, eljárástámogatási kötelezettség azonban nem teszi ezt lehetővé: az alperesnek a Pp. 199. § (2) bekezdésének ba)-be) pontjai szerint már az írásbeli ellenkérelmében elő kellett volna adnia az érdemi védekezése körében a mentesülésére vonatkozó tényelőadását, és meg kellett volna jelölnie annak bizonyítékait. Miután az ítélet tábla anyagi pervezetését követően a felperes módosíthatta és módosította a keresetét, az alperes az érdemi védekezése teljeskörű előadását legkésőbb ezt követően, az ítélet tábla felhívására tehette volna meg.

- [36] Az alperes által a felperes keresetével szemben az elsőfokú eljárásban előterjesztett beszámítást tartalmazó nyilatkozatot az ítélet tábla - a felperes kérelmére, az elsőfokú bíróság mulasztását pótolva - visszautasította a Gf.III.30.026/2020/15. számú, 2020. július 10. napján jogerőre emelkedett végzésével.

- [37] Az ítélet tábla mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes, mint a felperesi társaság vezető tisztségviselője, a felperes fizetése képtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkezése - 2015. január 1. napja - után az ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el, és ennek következtében a felperesi cég vagyona 1 231 885 Ft-tal csökkent. Kötelezte az alperest, hogy kártérítés jogcímén 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19 670 493 Ft tőkét és abból a pénztárhiány 14 901 197 Ft-os összege, mint tőke után a felperes felszámolási eljárásának kezdő időpontjától számított, a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti határidőt követő naptól (2016. október 14. napjától) a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti, a jegybanki alapkamattal azonos mértékű késedelmi kamatot, a „P. féle” utalások közül 621 472 Ft tőke után

2016. december 9. napjától, 1 485 900 Ft tőke után 2014. december 8. napjától, 682 244 Ft után pedig 2014. december 16. napjától a kifizetés napjáig számított, a Ptk. 6:48.§ (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot. Az ítélet tábla a felszámolás elrendelése után az alperes által befogadott számlák, eszközölt kifizetések miatti elszámolási kötelezettség nem teljesítése miatti kár 1 979 380 Ft-os tőkeösszege után a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontját a felszámoló 2017. augusztus 21-én kelt, az alperes által 2017. augusztus 28-án átvett felszólítólevélben biztosított 15 napos fizetési határidő leteltét követő napban, 2017. szeptember 13. napjában határozta meg, és ettől az időponttól kötelezte az alperest a Ptk. 6:48.§ (1) bekezdése szerint késedelmi kamat megfizetésére. A felperesnek a 2016. október 1. napjától, mint „középarányos időponttól” kelőterjesztett késedelmi kamat iránti keresetét ezt meghaladóan utasította el.

- [38] Az alperes 10. sorszámú előkészítő iratában bejelentett, a hitelezők részére közvetlenül eszközölt kifizetéseket az ítélet tábla nem tudta figyelembe venni a jelen perbeli követelés részbeni teljesítéséként, mivel a felperes cégjegyzéki adatai szerint a felperes felszámolási eljárása még folyamatban van, a felperesnek még megvan a jogalanyiséga, a felperes, mint adós követelését ezért az alperes a hitelezők felé nem teljesíthette.
- [39] Az elsőfokú döntés megváltoztatására tekintettel az ítélet tábla mellőzte a felperes kötelezését 1 254 000 Ft feljegyzett kereseti illeték, valamint az alperes részére 1 016 000 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére. A felperes a megállapítás iránti keresete körében kisebb részben - 6%-ban - lett pernyertes, ezért a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint az erre a kereseti kérelemre tekintettel megfizetendő 36 000 Ft összegű feljegyzett illetékből 2 160 Ft-ot a nagyobb részben e vonatkozásban pernyertes alperes köteles felhívásra, az abban foglaltak szerint megfizetni az államnak, míg 33 840 Ft megfizetése az e körben nagyobb részben pervesztes felperest terheli.
- [40] A marasztalásra irányuló kereseti kérelme körében a felperes 94%-ban lett pernyertes, ezért az e keresetén feljegyzett 1 254 143 Ft kereseti illetékből 1 178 894 Ft megfizetésére a nagyobb részben pervesztes alperes, míg 75 249 Ft megfizetésére a felperes köteles. Az ítélet tábla ezért ezen számítás eredményeként az alperest 1 181 054 Ft, míg a felperest 109 089 Ft feljegyzett kereseti illetéknek felhívásra, az állam javára történő, az abban foglaltak szerinti megfizetésére kötelezte. Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán a két kereseti kérelem vonatkozásában gyakorlatilag 100 %-ban pernyertes felperesnek a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdései szerinti költségjegyzéken felszámított, 1 227 070 Ft + áfa = 1 558 379 Ft összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megfizetésére az ítélet tábla a pervesztes alperest kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alkalmazásával. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [41] A másodfokú eljárásban a felek pernyertességének-pervesztességének aránya az elsőfokú eljárás kapcsán kifejtettek szerint alakult. Az ítélet tábla a megállapítási kereset vonatkozásában nagyobb részben pervesztes felperest a 48 000 Ft feljegyzett fellebbezési illeték 94%-ának, 45 120 Ft-nak valamint a marasztalási kereset vonatkozásában a 6%-os pervesztességére tekintettel további 100 331 Ft illetéknek, összesen 145 451 Ft-nak, az alperest pedig a marasztalási keresettel összefüggésben 1 571 859 Ft, a megállapítási keresettel összefüggésben pedig 2 880 Ft, összesen 1 574 739 Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illeték állam javára, felhívásra történő megfizetésére kötelezte. A felperes az elsődleges, illetve a másodlagos kereseti kérelmei részbeni alaposága folytán lényegében 100%-ban pernyertes lett, ezért az ítélet tábla a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint az alperest kötelezte a felperes részére 500 000 Ft + áfa = 635 000 Ft ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. Az ítélet tábla a másodfokú perköltség összegét a felperes által csatolt költségjegyzék szerinti felszámítás alapulvételével, de az ott felszámított 827 070 Ft + áfa (összesen

1 050 379 Ft) összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség összegét a Pp. 82. § (3) bekezdésének az alkalmazásával mérsékelve állapította meg arra figyelemmel, hogy a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

Debrecen, 2020. július 14.

Dr. Görög Attila sk a tanács elnöke, Cógoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró